

Bo Gustavsson

KRIG MOT KRIG

ISBN 978-91-87771-61-3

Copyright © 2024, Bo Gustavsson

Omslagsbild av Hesham Bahari, Gilf Kebir, 2008

Tryckt av Lasertryck, 2024

*Ödemarken breder ut sig överallt.
Ve den vars ödemark är i det inre.*

Nietzsche

Jag följer fallet
mot markens stenar

Klättrar ner på stegen
när jag lossat de tre
spikarna i systemet.
Jag följer fallet
mot markens stenar.

Jag håller vänstra
armens sista gest.
Den är så lätt.
En sorts glömska.
Högra hänger mot marken.

Böjer huvudet och ser
på denne man. Andra
tar emot kroppen.
Steg för steg lyder
jag fallets lag.

Sakta stiger jag ner
till markens stenar.
Ett aldrig som till sist
ska finna en frist.
Jag har lossat spikarna.

Snart går jag härifrån, ändå
står jag kvar på stegen
och håller den lätta armen.
Den pekar ingenstans.
Rämnad avsikts instans?

Jag hör snyftningar och gråt.
Är det ett nytt språk
jag måste lära mig?
Att lämna allt och vandra
i vilsehets vånda?

Århundrade efter århundrade
klättrar jag ner på stegen
i en sorts avvaktan.
Jag är stoft virvlande
i detta plötsliga tilltal.

Det är jag som lossat de tre
spikarna i systemet och känt
kallet till markens stenar.
Det är jag som klättrar ner
mellan vanmakter.

Plågan är över för denne man.
För mig fortsätter plågan
vart jag än går.
Det är som ett öppet sår
som aldrig kan läka.

Vad är det för folk? Vet inte.
De har samlats
på domens plats
vaktad av soldater.
Känner svindel av ett djup.

Vad är det för djup? Vet inte.
Allt jag vet är svindeln
som förföljt mig resten
av livet. Denna svindel att
välkomna vanmakt.

Vem befriar jag från sitt slut?
Vem ger mig av sin flykt
till markens stenar? Vem
pekar med sin ena arm?
Vem talar tiganden?

Vill inte veta. Jag vill vara stoft
virvlande genom århundraden.
Det är min enda tillit. Detta
stoftets aldrig virvlande
i djupet av tiganden.

En hemsk död, denne mans
som vi lyfter från det grymma
trädet. Jag vet inte hans brott.
Ändå verkar hans kropp
nästan hänge sig åt sin död.

Kärleksmöte? Nej! Nej! Kroppen
hänger sig åt befrielsen bortom
viljor. Det svävande stoftets
lätthet. En tjänstgöring
hos det aldrig som alltid händer.

Kvinnan i azurblå klänning och vit
hätta är trogen sorgen
i denne mans tyngd
mot markens rymd.
Passage för annan frihet?

Mannen i purpurrött famnar
kvinnans azurblåa sorg
och stöder sig på markens ro.
Hennes vänstra arm nuddar
dödskallen bland stenar.

Det är en sång om fallets djup
som är svävande rymd där
mitt intet ljuder sitt rop
när jag lossat spikarna
och klättrar ner på stegen

mellan tider och världar.